ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

RĪGAS TIESU NAMS

Lietas Nr.A420355213
Lietas arhīva Nr.A42-00808-14/41

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014.gada 4.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnesis P.Novičenoks

ar tulci D.Bodži

atklātā tiesas sēdē videokonferences režīmā izskatīja administratīvo lietu /R.M./, personas kods /personas kods/, (turpmāk – Pieteicējs) pieteikumā pret Ieslodzījuma vietu pārvaldi par 2013.gada 18.februāra lēmuma Nr.1/12-M/6485 atcelšanu, ar kuru atstāts negrozīts Brasas cietuma priekšnieka 2012.gada 21.septembra lēmums par disciplinārsoda – ievietošana soda izolatorā uz 5 diennaktīm – piemērošanu, kā arī personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2012.gada 4.decembrī Brasas cietuma Uzraudzības daļas inspektors sastādīja dienesta ziņojumu par ieslodzītā disciplīnas pārkāpumu (*lietas 73.lapa*), kurā konstatēts, ka 2012.gada 4.decembrī ap plkst.12.15 Pieteicējs ēdiena dalīšanas laikā kamerā Nr./kamera/ pie kameras ēdiena dalīšanas lodziņa uz Brasas cietuma administrāciju lamājās lamu vārdiem: „sistēma vainīga *bļadj*, viņi visi *ohujeļi*". Ar šādu rīcību Pieteicējs ir pārkāpis Ministru kabineta 2006.gada 30.maija noteikumu Nr.423 „Brīvības atņemšanas iestādes iekšējās kārtības noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.423) 44.6.apakšpunkta un 45.8.apakšpunkta prasības.

[2] Ar Brasas cietuma priekšnieka 2012.gada 6.ecembra lēmumu (turpmāk – Sākotnējais lēmums) Pieteicējam, pamatojoties uz Latvijas Sodu izpildes kodeksa 70.pantu, piemērots disciplinārsods – ievietošana soda izolatorā uz 5 diennaktīm (*lietas 71.lapa*).

[3] Pieteicējs Sākotnējo lēmumu apstrīdēja Ieslodzījuma vietu pārvaldē (*lietas 65.-70.lapa*), bet ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka Lēmumu (*lietas 63.-64.lapa*) Brasas cietuma priekšnieka lēmums par disciplinārsoda piemērošanu Pieteicējam atstāts negrozīts un Pieteicēja sūdzība noraidīta.

Lēmums pamatots ar šādiem argumentiem.

[3.1] Noteikumu Nr.423 44.6.apakšpunkts noteic, ka notiesātajiem ir pienākums būt pieklājīgiem saskarsmē ar citiem notiesātajiem, administrācijas pārstāvjiem un apmeklētājiem, sastopoties ar brīvības atņemšanas iestādes darbiniekiem vai amatpersonām, kuras apmeklē brīvības atņemšanas iestādi, sveicināt viņus pieceļoties, uzrunāt ar "jūs" un lietot vārdu "kungs" ("kundze");

Savukārt Noteikumu Nr.423 45.8.apkšpunkt noteic aizliegumu notiesātajiem lietot lamuvārdus.

[3.2] Savā paskaidrojumā par pārkāpumu Pieteicējs norādījis, ka uzrauga /Š./ ziņojums ir nepatiess un melīgs, sastādīts uz falsificēta pamata un personisku motīvu vadīts.

[3.3] Pārbaudes gaitā tika konstatēts, ka /I.S./, kas dalīja ēdienu 1.korpusa 3.stāvā, pie ēdināšanas lodziņa saskārās ar nepatīkamu sarunu no Pieteicēja puses. Pieteicējs prasīja viņam, kādēļ pēdējā laikā sanāk mazākas porcijas, uz ko /I.S./ atbildēja Pieteicējam, ka vairāk par paredzēto dienas devu nevar ielikt. Tad Pieteicējs sāka rupji lamāties, lietojot lamu vārdus (skat. [1] punktu). Dežurants aizrādīja Pieteicējam, bet Pieteicējs aizrādījumus neņēma vērā un turpināja lamāties

[3.4] Noteikumi Nr.423 paredz aizliegumu notiesātajiem lietot lamu vārdus. Latvijas Sodu izpildes kodeksa 9.pants noteic, ka notiesātajiem ir jāsilda visi pienākumi un ierobežojumi, ko noteic likumi, tātad aizliegums lietot lamuvārdus ir obligāts un izpildāms.

[3.5] Lēmumā ir norādīts, Pieteicējs iepriekš ir ticis sodīts 2012.gada 12.septembrī un 2012.gada 21.septembrī, izsakot brīdinājumu un rājienu, bet 2012.gada 4.decembrī izdarījis atkārtotu pārkāpumu. Saskaņā ar Latvijas Sodu izpildes kodeksa 71.panta piekto daļu par sistemātisku pārkāpumu izdarīšanu var tikt piemērots sods – ievietošana soda izolatorā. Tādējādi Pieteicējam sods ir piemērots pamatoti un ir samērīgs un tiesisks. Turklāt Pieteicējs pēc iepriekšējiem sodiem nav izdarījis secinājumus un turpina neievērot iekšējās kārtības noteikumus.

[4] Par šādu Lēmumu Pieteicējs Administratīvajā rajona tiesā iesniedza pieteikumu (*lietas 5.-8.lapa*), kurā lūdz atcelt Lēmumu kā nepamatotu. Pieteicējs norāda, ka soda piemērošana ir netaisnīga, jo dienesta ziņojums ir sastādīts uz fiktīviem pamatiem, satur nepatiesu informāciju un ir cietuma uzrauga /E.Š./ personīga atriebība, jo Pieteicējs raksta sūdzības par cietuma administrāciju.

Pieteikumā norādīts, ka patiesus faktiskos apstākļus apliecina liecinieku rakstveida paskaidrojumi un /I.S./ paskaidrojums, ka viņš tika šantažēts un piespiests dot nepatiesus paskaidrojumus.

Ar tiesneses 2013.gada 18.jūnija lēmumu ir pieņemts arī Pieteicēja pieteikums daļā par personiskā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 3 000 apmērā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 5 000 apmērā (*lietas 82.-83.lapa*).

[5] Rakstveida paskaidrojumos tiesai leslodzījuma vietu pārvalde pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt (*lietas 61.-62.lapa*). Iestāde savu viedokli pamato ar tiem pašiem argumentiem, kas norādīti pārsūdzētajā Lēmumā. Papildus šiem apsvērumiem iestāde norāda, ka pārbaudes gaitā ir saņemts /I.S./ paskaidrojums, kurā viņš norādījis notikuma faktiskos apstākļus un to, ka Pieteicējs ir lietojis lamu vārdus. Šie paskaidrojumi apstiprina dienesta ziņojumā norādītos apstākļus, tādēļ nav pamata tiem neticēt. Lieciniekam /I.S./ nav pamata neticēt, jo viņš nav ieinteresēts nepatiesu paskaidrojumu sniegšanā.

[6] Tiesas sēdē Pieteicējs pieteikumu uzturēja pilnā apjomā un lūdza atcelt Lēmumu. Pieteicējs kategoriski nepiekrita tiesas norādei, ka Lēmums nav atceļams, jo ir izpildīts, bet ir pārbaudāms tikai tā tiesiskums. Pieteicējs uz šā pamata arī pieteica noraidījumu tiesnesim, uzskatot, ka tiesa nepareizi interpretē procesuālās tiesību normas.

Pieteicējs norādīja, ka dienesta ziņojums ir sastādīts nepamatoti. Ne viņš, ne arī kāds cits nav lamājies pie ēdiena izdalīšanas, bet ziņojumu sastādīja /E.Š./, atriebojoties Pieteicējam par to, ka viņš raksta sūdzības un par to, ka iepriekš sastādītais ziņojums par neatļautu atrašanos gultā dienas laikā tika anulēts, par cik Pieteicējam bija medicīnas personāla atļauja gulēt gultā.

Ziņojuma falsifikācija apstiprinās ar lieciniekupaskaidrojumiem un /I.S./ paskaidrojumiem. Turklāt /I.S./ paskaidrojums tiesai bija pazudis, kas norāda uz to, ka cietuma administrācija tīši izņēma to no Pieteicēja sūtītās korespondences.

/I.S./ tika piespiests sniegt nepatiesu paskaidrojumu, jo viņam piedraudēja liegt iespēju strādāt cietumā. Pieteicējs uzturēja lūgumu par liecinieku nopratināšanu.

[6] Ieslodzījuma vietu pārvaldes pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina. Pārstāve norādīja, ka lietā iesniegtie rakstveida paskaidrojumi ir vērtējami kritiski, jo pastāv iespēja, ka tie ir saskaņoti ar Pieteicēju, lai panāktu Pieteicējam labvēlīgu rezultātu tiesvedībā. Ieslodzījuma vietu pārvaldei nav pamata neticēt dienesta ziņojumā norādītajiem faktiem un /I.S./ sākotnējiem paskaidrojumiem.

[7] Nopratināts tiesa sēdē kā liecinieks /I.S./ liecināja, ka pazīst Pieteicēju. Strādāja Brasas cietumā par ēdiena dalītāju apmēram gadu. Bija gadījums, kad viņš tika piespiests uzrakstīt paskaidrojumu par to, ka Pieteicējs bija rupji lamājies. Šis spiediens bija nevis no uzraugu puses, bet uzraudzības daļā. Uzraudzības daļā viņam nodiktēja, kādus apstākļus norādīt paskaidrojumā un kādus lamu vārdus uzrakstīt.

Pēc tam liecinieks uzrakstīja Pieteicējam zīmīti, kurā norādīja, ka ir piespiests uzrakstīt nepatiesu paskaidrojumu. Zīmīti nodeva ar tā saucamo „zirgu". Zirgs ir no loga izkārta aukliņa, kurā iekar zīmīti. Zīmītes piesēja Pieteicēja „palaistajam zirgam", kad atradās pastaigu laukumā, zem Pieteicēja kameras logiem.

Liecinieks arī sūtīja iesniegumu tiesai, kur norādīja šos apstākļus. Iesniegumus rakstīja divas reizes, jo vienā gadījumā iesniegums tiesā netika saņemts. Ar Pieteicēju kontaktējās tikai ar zīmītēm, jo ēdiena dalīšanas laikā nevarēja sarunāties – uzraugi to stingri kontrolēja. Iesniegumu tiesai sūtīja pats, jo to nevarēja nodot Pieteicējam. Par to, ka Pieteicējs strīdas par sodu uzzināja no sarunām

cietumā, jo ziņas ātri izplatās. Liecinieks pieļauj, ka iesniegumu rakstīja īsi pēc pārkāpuma konstatēšanas – decembrī, un to nosūtīja tiesai. Tajā pašā laikā liecinieks nevarēja izskaidrot, kādēļ viņa iesniegums tiesā ir saņemts tikai 2013.gada martā kopā ar Pieteicēja pieteikumu. Atkārtoti iesniegumu sūtīja, jo no tiesas nesaņēma nekādu paziņojumu.

[8] Liecinieks/J.Ž./ tiesai liecināja, ka ir atradies kopā ar Pieteicēju vienā kamerā. Reiz bija gadījums, kad Pieteicējs sarunājās ar ēdiena dalītāju pie durvīm, it kā par to, ka ēdiens nebija pilnībā iedalīts. Vēlāk Pieteicēju izsauca paskaidrojumu sniegšanai. Kā izrādījās, pret Pieteicēju bija sastādīts dienesta ziņojums par lamu vārdiem. Liecinieks atceras, ka Pieteicējs uzrauga adresē nekādus lamu vārdus neizteica. Liecinieks norādīja, ka tajā ēdiena dalīšanas gadījumā Pieteicējs neko neteica, bet iespējams arī kaut ko teica. Varbūt prasīja par ēdiena devas lielumu, bet Pieteicējam nekādas sarunas ar uzraugu nebija. Par to, ka tika sastādīts ziņojums, uzzināja no paša Pieteicēja, kad viņš atgriezās no paskaidrojumu sniegšanas. Tad liecinieks Pieteicējam teica, ka ir dzirdējis tikai normālu sarunu. Liecinieks sākotnēji norādīja, ka no viņa paskaidrojumi netika pieņemti, un viņš pats arī administrācijai neskaidroja, ka dienesta ziņojums ir nepamatots, nekādas sūdzības vai iesniegumus par šo gadījumu nekur nerakstīja. Valsts valodu nepārvalda. Parasti raksta krievu valodā, bet, ja nepieciešams iesniegumus rakstīt valsts valodā, tad parasti lūdz kāda palīdzību. Liecinieks pats iepriekš ir ticis sodīts. Sodi bija pamatoti un tos nav pārsūdzējis.

Savukārt uz Pieteicēja precizējošiem jautājumiem liecinieks norādīja, ka uzraugam, bija pateicis, ka nav labi sodīt Pieteicēju bez pamata, jo lamu vārdu nebija. Tas notika, kad Pieteicēju atveda no paskaidrojumu sniegšanas. Par to, ka iestājās par Pieteicēja tiesībām, viņam piedraudēja ar ziņojuma sastādīšanu. Ziņojums arī tika sastādīts par kaut kādu ikdienišķu pārkāpumu, iespējams par gultas aizklāšanu ar dvieli. Par iesnieguma rakstīšanu Eiropas Cilvēktiesību tiesai izšķīrās pats, jo vēlējās aizstāvēt Pieteicēju. Par pašam piemēroto sodu nesūdzējās, jo nezināja, kur ir jāraksta sūdzība. Kad radinieki satikšanās laikā pateica, kur jāraksta, jau bija pagājušas 10 dienas pārsūdzībai. Eiropas Cilvēktiesību tiesas adresi arī dabūja radinieki, tur tad arī nosūtīja iesniegumu par Pieteicēja nepamatotu sodīšanu.

[9] Liecinieks/Ģ.M./ tiesas sēdē liecināja, ka ir atradies vienā kamerā ar Pieteicēju. Reiz bija gadījums, ka Pieteicējam tika sastādīts ziņojums par lamāšanos uz uzraugu. Iespējams, ka uzraugs kaut ko lāgā nesaklausīja, kļūdaini pieļāva, ka lamājās, tādēļ arī sastādīja ziņojumu. Liecinieks atceras, ka ēdiena dalīšanas laikā Pieteicējs ēdiena dalītājam jautāja: „Vai tas ir vienam?" Reizēm gadījās, ka, piemēram, kāpostus iedalīja vairākiem ieslodzītajiem uzreiz. Ēdiena dalītājs teica, ka ēdiens ir iedalīts vienam, ar to saruna arī beidzās. Vēlāk atnāca uzraugs un aizveda Pieteicēju paskaidrojuma rakstīšanai. Kad atnāca Pieteicējs bija neapmierināts, ka ziņojumu sastādīja neparko. Liecinieks uzraugam neko neteica un viņam neviens nekādus paskaidrojumus neprasīja. Cik atceras, tad /uzvārds/ uzraugam teica, ka Pieteicējs nebija lamājies, par to viņam sastādīja. Ziņojumu sastādīja arī viņam par Pieteicēja aizstāvēšanu.

Liecinieks nekādas sūdzības par šo gadījumu nerakstīja. Pats bija vērsies tikai Tiesībsarga birojā. Nekādus iesniegumus Pieteicēja lūgumā nerakstīja.

Pēc lietas materiālu uzrādīšanas liecinieks atzina, ka bija rakstījis Eiropas Cilvēktiesību tiesai par nelikumībām Brasas cietumā, bet ko tajā iesniegumā lūdza - neatceras.

[10] Liecinieks/R.B./ tiesas sēdē liecināja, ka strādā Brasas cietuma Uzraudzības daļā. Ar Pieteicēju ir pazīstams kā ar ieslodzīto, attiecības lietišķas, nekādu konfliktu ar Pieteicēju nav. Lieciniekam ir zināms, ka pret Pieteicēju bija sastādīts dienesta ziņojums par to, ka Pieteicējs bija lamājies ēdiena dalīšanas laikā. Pats liecinieks nebija šo notikumu liecinieks, bet viņam kā Uzraudzības daļas priekšniekam bija tikai netieši zināms par šiem apstākļiem. Nav pamatoti apgalvojumi, ka pret kādu ieslodzīto var tikt sastādīti nepamatoti ziņojumi, jo uzraugi pilda tikai savu darbu.

Liecinieks noliedza jebkādu /I.S./ piespiešanu rakstīt paskaidrojumu. /I.S./ skaidrojums, ka liecinieks viņam draudēja ar darba zaudēšanu, ir nepamatoti, jo jautājumus par ieslodzīto nodarbināšanu nelemj Uzraudzības daļa. Tas ir inženiertehniskās daļas, sociālās rehabilitācijas un cietuma priekšnieka kompetencē.

Motīvu daļa

[11] Pārbaudot lietā esošos materiālus, izvērtējot procesa dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot Lēmuma tiesiskumu un pamatotību, pieteikumā norādītos Pieteicēja argumentus, tiesas sēdē nopratināto liecinieku liecības, tiesa atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[12] No pieteikuma tiesa secina, ka Pieteicējs pārsūdz leslodzījuma vietu pārvaldes lēmumu, ar kuru atstāts negrozīts Brasas cietuma priekšnieka lēmums par disciplinārsoda piemērošanu Pieteicējam.

Ar cietuma priekšnieka lēmumu Pieteicējam piemērotais sods ir izpildīts, tātad saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 70.panta trešās daļas noteikumiem administratīvais akts ir izpildīts, tātad tas nav spēkā un tā atcelšana vairs nav iespējama. Tiesa savu argumentāciju par Lēmuma atcelšanas neiespējamību jau ir norādījusi lēmumā par noraidījuma izlemšanu, tādēļ šos argumentus neatkārto.

Tādējādi tiesa secina, ka pieteikuma priekšmets jebkurā gadījumā ir par Lēmuma tiesiskuma pārbaudi, nevis par tā atcelšanu, kā to

uzskata Pieteicējs, jo šāds pieteikuma priekšmets nav procesuāli pieļaujams, par cik Pieteicēja tiesiskais stāvoklis nav pavēršamas atpakaļ soda reālas izpildes dēļ.

[13] Latvijas Sodu izpildes kodeksa 9.pants noteic, ka personām, kuras izcieš sodu, ir likumos noteiktie pienākumi un tiesības ar ierobežojumiem, ko likumi paredz notiesātajiem, kā arī ar tādiem ierobežojumiem, kas izriet no tiesas nolēmuma vai prokurora priekšraksta par sodu un soda izciešanas kārtības, kādu attiecīgā soda veida izciešanai nosaka šis kodekss.

Šā kodeksa 41.panta pirmajā daļā noteikts, ka režīma pamatnoteikumi brīvības atņemšanas iestādēs ir notiesāto obligāta izolācija un uzraudzība, lai viņiem nebūtu iespējams izdarīt jaunus noziedzīgus nodarījumus, viņiem noteikto pienākumu precīza un bezierunu izpilde, dažādi režīma apstākļi atkarībā no notiesātā izdarītā noziedzīgā nodarījuma rakstura, viņa personības un uzvedības.

No minētām tiesību normām izriet ieslodzīto personu pienākums pildīt tiesību normās un arī ieslodzījuma vietas iekšējās kārtības noteikumos noteiktās prasības. Ar šādu ieslodzīto personu obligātu pienākumu tiek nodrošināta piemērotā kriminālsoda mērķa sasniegšana – personas atturēšana no jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, kā arī ieslodzīto sociālā rehabilitācija ar mērķi mainīt personu antisociālo personības pazīmju izpausmes, uzvedības normu obligātas izpildes ieaudzināšanu un panākt, lai notiesātās personas izvairītos no egocentriskas uzvedības modeļu piekopšanas un personisko subjektīvo uzskatu nostādīšanas pretēji sabiedrības vispārpieņemtajiem uzvedības modeļiem.

Latvijas Sodu izpildes kodeksa 11.panta piektā daļa noteic, ka brīvības atņemšanas iestāžu iekšējās kārtības noteikumus apstiprina Ministru kabinets, savukārt šā kodeksa 70.pants noteic, ka, ka soda izciešanas režīma prasību pārkāpšanu notiesātājam var uzlikt sodu.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2006.gada 30.maija Noteikumu Nr.423 44.6. un 45.8.apakšpunkta prasībām notiesātajiem ir ar pienācīgu cieņu uzrunās un savstarpējā saskarsmē jāizturas pret cietuma administrācijas pārstāvjiem, nav pieļaujama lamuvārdu lietošana.

[14] Izvērtējot Pieteicēja norādītos argumentus par to, ka viņš ticis sodīts nepamatoti uz fiktīva ziņojuma pamata, tiesa atzīst, ka lietas pamatā ir strīds par Lēmumā analizēto pierādījumu ticamību.

Pieteicējs ir sodīts par to, ka nav ievērojis iekšējās kārības noteikumus, uzvedies pretēji noteiktām korektas uzvedības prasībām un lietojis lamu vārdus (*skat. sprieduma [3.1] punktu*).

Lietā starp pusēm ir strīds par to, vai Pieteicējs ir lietojis lamu vārdus ēdiena dalīšanas laikā 2012.gada 4.decembrī. No lietas materiāliem secināms, ka ir pretrunas starp lietā savāktajiem pierādījumiem. Lēmumā konstatētā pārkāpuma esības faktu apstiprina dienesta ziņojumā (*lietas 73.lapa*) norādītie fakti un /I.S./ 2012.gada 4.decembra paskaidrojums (*lietas 75.lapa*). Vienlaicīgi lietā ir /I.B./. /Ģ.M./ un /J.Ž./ Eiropas Cilvēktiesību tiesai, Eiropas padomei un Eiropas Komitejai spīdzināšanas un necilvēcīgas vai pazemojošas rīcības vai soda novēršanai (turpmāk CPT) (*lietas 10.-16.lapa*) adresētie iesniegumi, kas datēti ar 2012.gada 7. un 10.decembri. Tāpat lietā ir arī /I.S./ 2012.gada 25.decembra un 2013.gada 7.maija paskaidrojums, kuri ir diametrāli pretēji /I.S./ 2012.gada 4.decembra paskaidrojumam.

[15] Izvērtējot lietas materiālus to kopumā un savstarpējā saistībā, tiesa atzīst, ka lielāka ticamība ir piešķirama dienesta ziņojumā norādītajiem faktiem un /I.S./ 2012.gada 4.decembra paskaidrojumā. Šādus secinājumus tiesa pamato ar šādiem apsvērumiem:

[15.1] Pieteicēja arguments, ka /I.S./ ir ticis piespiests rakstīt nepatiesu paskaidrojumu ir apšaubāms, jo Pieteicējs norādījis, ka viņa sodīšana ir bijusi uzrauga /E.Š./ atriebība. Savukārt /I.S./ piespiedis ir /R.B./, kurš nebūt nav bijis notikumu aculiecinieks un viņam nevarēja būt zināmi faktiskie apstākļi.

[15.2] Arguments, ka /R.B./ varētu piespiest /I.S./ uzrakstīt nepatiesu paskaidrojumu, piedraudot ar darba zaudēšanu ir apšaubāms, jo tiesa piekrīt liecinieka /R.B./ liecībām, ka Uzraudzības daļas kompetencē nav jautājumu izlemšana par to, kurš tiks nodarbināts vai kuram tādas tiesības tiks liegtas.

[15.3] Pieteicēja arguments par personisku naidu un atriebību par sūdzību rakstīšanu vai kāda iepriekš piemērotā soda atcelšanu nav uzskatāmi par saprātīgiem un pamatotiem, lai radīti pietiekami dibinātus iemelsu šaubīties par valsts amatpersonu personisku neieinteresētību.

[15.4] Tiesa konstatē pietiekami būtiskas pretrunas starp Pieteicēja versiju un liecinieks /I.S./ liecībām. Pirmkārt, paskaidrojumi ir kardināli atšķirīgi par Pieteicēja un liecinieka savstarpēju pazīšanos un kontaktēšanās kārtību. Liecinieks /I.S./ liecināja, ka sazinājās ar Pieteicēju ar neatļautiem paņēmieniem (nododot zīmītes ar „zirgu") no cietuma pagalma. Savukārt pats Pieteicējs norādīja, ka tas nav iespējams, jo Pieteicēja kameras logi atrodas pretējā korpusa malā, kas iziet uz ārpusi. Turklāt, tiesa secina, ka pēc /I.S./ versijas viņš iesniegumus tiesai sūtīja pats, bet no lietas materiāliem secināms, ka 2012.gada 25.decembra iesniegums ir nosūtīts tiesai ar Pieteicēja korespondenci. Un arī it kā pazudušais iesniegums ir ticis sūtīts ar Pieteicēja korespondenci. Pieteicējs arī skaidroja, ka bija rādījis lieciniekam /I.S./ tiesas aktu par korespondences iztrūkumu.

No minētā tiesa secina, ka Pieteicējs ar /I.S./ ir bijuši pazīstami un viņiem ir bijusi pietiekami brīva iespēja gan sarunāties, gan arī apmainīties ar dokumentiem. Tas savukārt norāda uz iespēju saskaņot liecības un izvirzīt kopēju versiju par Brasas cietuma amatpersonu prettiesisko rīcību.

Nav arī izskaidrojuma, kādēļ liecinieka /I.S./ 2012.gada 25.decembra iesniegums tiesu ir sasniedzis tikai kopā ar Pieteicēja

iesniegumu 2013.gada martā, ja pēc liecinieka apgalvojuma tas tika sūtīts tiesai jau 2012.gada decembrī.

[15.5] Izvērtējot liecinieku /J.Ž./ un /Ģ.M./ liecības to kopumā, tiesa secina, ka brīvā stāstījuma formā, neskarot konkrētas detaļas, lieciniekineliecināja par jebkādiem konfliktiem un sīkiem dienesta ziņojuma pret Pieteicēju un arī pašiem sastādīšanas apstākļiem, tikai uzdodot precizējošus jautājumus un uzrādot lietas materiālus, lieciniekisāka sniegt Pieteicēja versijai pietuvinātus paskaidrojumus.

[15.6] Tiesa atzīst par nepatiesiem liecinieku /J.Ž./ un /Ģ.M./ argumentus, ka viņiem tika nepamatoti sastādīti ziņojumi par Pieteicēja aizstāvēšanu. Pirmkārt, lieciniekinav izmantojuši iespējas pārsūdzēt piemērotos it kā nepamatotos sodus. Otrkārt, arguments, ka lieciniekiem nebija zināms par pārsūdzēšanas kārtību, ir noraidāms, jo Pieteicējam šāda kārtība bija zināma. Treškārt, liecinieku apgalvojumi, ka viņi pēc savas iniciatīvas rakstīja sūdzības Eiropas Cilvēktiesību tiesai, nav pamatoti, jo šīs sūdzības Eiropas Cilvēktiesību tiesai ir sūtījis tieši Pieteicējs un kā ir norādīts pieteikumā, tad sūdzības ir sūtītas konkrētas ierosinātās lietas ietvaros Nr. ECHR NR.72945/12 (*lietas 8.lapa*). Liecinieks /J.Ž./ liecību sniegšanā pieļāva neuzmanību un izteicās, ka sodu nepārsūdzēja, jo tas bija pamatots, bet uz precizējošiem jautājumiem jau grozīja liecību saturu, norādot, ka sodi bija par Pieteicēja aizstāvēšanu. Liecinieks /J.Ž./ tostarp arī norādīja, ka valsts valodu pilnībā nepārvalda, bet sūdzība Eiropas Cilvēktiesību tiesai ir sastādīta tieši valsts valodā (*lietas 15.-16.lapa*).

[15.7] Nav pamatoti Pieteicēja argumenti, ka ieslodzītie ir iebiedēti un nesniedz patiesas liecības, jo tieši liecinieki /J.Ž./ un /Ģ.M./ ir snieguši Pieteicējam vēlamus paskaidrojumus arī tiesa sēdē, savukārt liecinieks /I.S./ ir atbrīvots no soda izciešanas, bet sniedz liecība, kas ir pretrunā ar Pieteicēja paskaidrojumiem.

[15.8] Citastarp tiesa atzīst, ka ar liecinieku /J.Ž./ un /Ģ.M./ liecībām netieši apstiprinās fakts, ka Pieteicējam bija saruna ar ēdiena dalītāju par ēdiena porcijām un to apmēru. Tas apstāklis, ka liecinieku uztverē Pieteicēja izteiktās pretenzijas nebija adresētas tiešā uzrauga adresē un iespējams arī tas, ka Pieteicēja lietotie lamu vārdi ir uzskatāmi par normālu sarunas veidu nemaina Pieteicēja darbību kvalifikācijas pareizību pēc Noteikumu Ministru kabineta 2006.gada 30.maija noteikumu Nr.423 „Brīvības atņemšanas iestādes iekšējās kārtības noteikumi" 4.6.apakšpunkta izpratnē.

[16] Tādējādi tiesa atzīst, ka, novērtējot visus lietā iegūtos pierādījumus to kopumā un savstarpējā sakarībā, nav konstatējamas pamatotas šaubas par 2012.gada 4.decembra dienesta ziņojumā konstatēto faktisko apstākļu pareizību un soda piemērošanas Pieteicējam pamatotību. Savukārt visi Pieteicēja norādītie argumenti ir noraidāmi kā nepamatoti, jo tie ir savstarpēji pretrunīgi un neatspoguļo objektīvus faktus.

[17] Izvērtējot Lēmumu daļā par soda samērīgumu, tiesa secina, ka Pieteicējam piemērotais sods nav atzīstams par nesamērīgu.

Saskaņā ar Latvijas Sodu izpildes kodeksa 71.panta pirmās daļas noteikumiem, uzliekot sodu notiesātajam, ievēro, kādos apstākļos pārkāpums izdarīts, notiesātā uzvedību pirms pārkāpuma, agrāk uzlikto sodu skaitu un raksturu, kā arī viņa paskaidrojumus par pārkāpuma būtību. Uzliktajam sodam jāatbilst notiesātā izdarītā pārkāpuma smagumam un raksturam. No minētā secināms, ka brīvības atņemšanas iestādes priekšnieks, izšķiroties par soda piemērošanas vajadzību un nepieciešamību, rīkojas zināmas rīcības brīvības ietvaros. No lēmuma satura redzams, ka tajā ir vērtēta Pieteicēja personība, attieksme pret izdarīto pārkāpumu, iepriekš izdarīto pārkāpumi un piemērotie sodi.

Lēmumā ir secināts, ka Pieteicējs ir ne tikai uzvedies aizskaroši, bet arī nav reaģējis uz aizrādījumiem un aicinājumiem pārtraukt pārkāpuma izdarīšanu.

Latvijas Sodu izpildes kodeksa 70.panta pirmās daļas 6.punkts noteic, ka par soda izciešanas režīma prasību pārkāpšanu notiesātos, kas sodu izcieš cietumos, var ievietot soda izolatorā līdz piecpadsmit diennaktīm.

Latvijas Sodu izpildes kodeksa 70.panta trešā daļa noteic, ka ievietot soda izolatorā var tikai notiesātos, kuri izdarījuši rupjus vai sistemātiskus soda izciešanas režīma pārkāpumus. Lēmumā ir secināts, ka Pieteicējs īsā laika periodā bija pieļāvis divus pārkāpumus, tātad, konkrētais pārkāpums pamatoti atzīts par sistemātisku un Pieteicējam varēja piemērot sodu - ievietošanu soda izolatorā

Ņemot vērā lietā konstatētā pārkāpumu pēc būtības, tiesa nonāk pie secinājuma izdarītā pārkāpuma raksturs atbilst Latvijas Sodu izpildes kodeksa 70.panta ceturtās daļas 1.punktā paredzētā pārkāpuma kvalifikācijai un Pieteicējam piemērotā soda veids ir likumīgs un pamatots. Citastarp tiesa norāda, ka izvērtējot lietas apstākļus, Pieteicēja personību un attieksmi pret izdarīto pārkāpumu, tiesai nerodas nekādas pamatotas šaubas par piemērotā soda samērīgumu, tāpēc tas atzīstams par likumīgu un pamatotu.

Ņemot vērā visus iepriekš norādītos secinājumus, tiesa atzīst pieteikums par leslodzījuma vietu pārvaldes Lēmuma atcelšanu, ar kuru atstāts negrozīts Brasas cietuma priekšnieka lēmums par disciplinārsoda piemērošanu Pieteicējam, ir noraidāms.

[18] Ievērojot tiesas iepriekš izdarītos secinājumus, ka nav konstatējams Lēmuma prettiesiskums, tiesa atzīst, ka ir noradāms arī pieteikums daļā par morālā un personiskā kaitējuma atlīdzināšanu. kā nepamatots.

Administratīvā procesa likuma 92.pants noteic, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

No minētā secināms, ka personai ir tiesības uz morālā un personiskā kaitējuma atlīdzinājumu tikai tad, ja tas nodarīts ar iestādes prettiesisku lēmumu vai prettiesisku faktisko rīcību.

Ievērojot pieteicēja uzturēto prasījumu par personiskā un morālā kaitējuma apmērā atlīdzinājumu, tiesa atzīst, ka pieteikums ir noraidāms arī šajā daļā.

[19] Administratīvā procesa likuma 124.panta pirmā daļa noteic, ka pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā maksā valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā.

Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturtā daļa noteic, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā. Šādos gadījumos tiesa pieteicēja pienākumu samaksāt valsts nodevu attiecīgajā apmērā norāda sprieduma rezolutīvajā daļā. Ja pieteicējs triju mēnešu laikā neiesniedz tiesai valsts nodevas apmaksu apliecinošu dokumentu, tiesa sprieduma norakstu nosūta tiesu izpildītājam izpildei.

Tā kā Pieteicējs ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 26.aprīļa lēmumu (*lietas 2.-4.lapa)* atbrīvots no pienākuma samaksāt valsts nodevu, tad saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturto daļu Pieteicējam ir nosakāms pienākums iemaksāt valsts budžetā valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Sodu izpildes kodeksa 71.panta piekto daļu, Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturto daļu, 246.-251., 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt /R.M./ pieteikumu par leslodzījuma vietu pārvaldes 2013.gada 18.februāra lēmuma Nr.1/12-M/6485 atzīšanu par prettiesisku, kā arī personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Uzlikt par pienākumu /R.M./, personas kods /personas kods/, triju mēnešu laikā no spriedumā stāšanās spēkā atlīdzināt valstij valsts nodevu 28,46 *euro* (divdesmit astoņi *euro* un četrdesmit seši *centi)* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis P.Novičenoks